

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Malorum irritamentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A Sed quæsierit hic forte aliquis, quid sibi voluerit Homerus per incudes duas, quas Jupiter se Junonis pedibus appendisse dicit, quam prius aureo tuniculo suspenderat. At qui fabularum ubique aerem per Junonem intelligimus, Funiculus autem aureus æthram stellarum globis conspicuam ostendit. Incudes vero duæ terram & aquam, inter quæ Juno ipsa suspensa configitur. Hinc Fulgentius ex autoritate Theopompi in Cyprico carmine, & ex Hellenico ἐκ τῆς ἑστῆς Φιλολοχία, Junonem ait ab Jove vinciam catenis aureis, & incudibus ferreis degravatam, quamvis prave quidam depravatam legunt; sed longe fœdus interpretantur, dum exponunt Devirginatam: & quod magis rideas (a-

incudes
de Ianonis
pedibus appen-
dit, quid.
Vide Macro-
bi in-
form. Scip.
lib. 14. & in-
fra l. 59.

B nimadverte hominis phrasim & impudentiam) depudicatum, imminutam, incudibus, veluti stragulis & lecto geniali præpositis, ob nimii tendoris & libidinis impatentiam (sic ille stolidus insanit, & enormia longe magis sibi confingit super Angelis.) Nec tamen me præterit, alicubi legi Angelos quosdam depravari, & compedibus coerceri: sed ibi depravari non significat depudicari, ut stupor iste putat, sed gratia lumineque Dei privari. Homeri autem carmina, unde hæc à Theopompo & Hellenico desumpta sunt, habentur Iliad. 9.

ἢ ἔ μέμνη ὅτι κέκμη ὑψόθεν, ἐκ τῆ ποδοίου
ἀμμοῦαι ἤκα δύο, ἀπὸ χειρῶν τῶ θεοῦ ἐν ἡλῶι
χρῆστον ἀρρῦκτον, σὺ δὲ ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλαι
ἐκκρέμω: ἠλάστον τῆ θεοῦ καὶ μακρὸν Ὀλυμπον, λύσαι δὲ ἐκ ἐδύνατο.
Non memor es cum te de summo pensilem Olympo
Demisi, utq; pedes geminas græve pondus ad imos
Appendi incudes, manibusque tenacia vincula
Ex auro injecti: aeris tu in nubibus alte
Pendebas, fremuere Dii per abenea cali
Templa indignantes, neque te dissolvere quisquam
Evaluit.

DE MALLEO. CAP. IV.

Incudi Malleus, ut diximus, non indecenter adjungitur: de quo quidem apud Ægyptios nihil habetur, apud Divinarum literarum auctores multa reperiuntur.

MALORUM IRRITAMENTUM. CAP. V.

Vldetur vero Malleus pro malorum irritamento accipi, arma siquidem, pugiones, cuspides, & cultros malleus excudit, unde mala tot in mortales oboriuntur. Eo etiam sunt tubæ ductiles, per quarum clangorem animemur in bellum. Eo franguntur opera, & quæ solida sunt conteruntur. Quare nonnulli Divinarum literarum interpretes Zabulum per mallei figuram intelligunt, à quo mala omnes procedunt cogitationes, pravaque consilia, & bonorum operum perturbationes. Hunc malleum ἱεργγλυφικῶς univèrsa terræ contrafactum contritumque intelligit Hieremias adventu Christi, subindeque confringi quotiescunque pravis posthabitis operibus, ad rectam vivendi rationem convertimur. Unde ait Apostolus: Deus autem conterat Satanam sub pedibus vestris quam occisistis. Sed super hoc plura legas homilia tertia in Hieremiam apud Adamantium. Zabuli vero

Hic potius
adjici il-
lud Orige-
nii Theo-
logi in Hie-
remiam,
Inter mal-
leum & in-
cudē, de iis,
ait ille, qui
anxietatib.
& ingentib.
malis pre-
muntur.
Malleus fi-
gura Zabuli.

Gggg 2 nomen,

nomen quo Theologi veteres plurimum utuntur, idem est quod Diabolus, uti Zacynthus per refo-
lutionem Diacynthus. Theocritus, καλὰ πάλιν δὲ Διόκωνθου, quod & alibi notavimus.

DE SISTRO. CAP. VI.

Anti. l. 8. Sistrum in Cleopatrae manu Virgilius statuit. Idem in Isis sacerdotumque & Regum aliorum
manibus spectatur, mysticum quidem instrumentum, sed quo crepitum admodum sonorum pro-
ciebant, de quo apud Maronem legas:

Regina in mediis patrio vocat agmina sistris.

Interpretes quidem situlam & sistrum Niliaci accessus & recessus hieroglyphica fuisse dicunt. Sed
enim necesse est hoc altius atque diffusius explicare.

RERUM VICISSITUDO. CAP. VII.

*Elegant
ejus forma
erat autem
mus in in-
strumētū
cornu recur-
vū, quo A-
gyptii insi-
stunt sacri u-
si, arcutum
& sonorum
admodum percu-
titur.
Sistri for-
ma ex Plu-
tarcho.*

Sistrum itaque, cujus usus totus erat in motu, eam rerum vicissitudinem, quam juniores Altera-
tionem vocant, continuumque formandi deformandique motum indicabat: nam ejus quantitas
assiduum rerum motum ostendebat. Ceterum quia quæri solitum à plerisque, sistris species quamnam
esset, pro re fecerim, si priusquam partium ejus significata tractare aggrediamur, formam instru-
menti ejus à Plutarcho traditam descripsero. Erat sistris species orbicularis, & aque cava, in cuius
circumferentia mobilia quatuor veluti tintinnabula appendebantur. Portio siquidem ea, quæ gene-
rationi corruptionique obnoxia est lunari subicitur globo, infra quem omnia commutantur, alter-
nantque vices variabilis avi: quippe quæ sint ex elementis quatuor, igne, terra, aqua, & aere confa-
ta, & in hanc vel illam speciem conformata. In apside vero, summo verticis loco, selem effingebant,
quæ faciem humanam haberet, infra vero sub mortalibus illis orbiculis, hinc Isis, inde Nephthys
effigiem: quibus quidem figuris ortum & obitum indicabant, cujusmodi sunt elementorum quas
vocat alterationes & motus. Quid vero sibi felis vellet, suo commentario dictum, ut scilicet Luna
symbolum esset: quod animal id temperaturam cum Luna perquam similem habeat, sive coloris va-
rietatem, sive astum, sive nocturnam potius quam diurnam exercitationem, sive procacem admo-
dum salacitatem consideremus. Quid vero illud quod ajunt selem unum primo partu xxix. edere,
secundo duos, ac singulis ita vicibus usque ad septenos unum addere, ut tot deniq; tota vita
pariat natos, quot in Luna dies connumerantur? Jam vero pupillarum incrementa decre-
menta que pari cum Luna consensu omnibus innotescunt. Humana vero facies nihil aliud
sibi volebat, ait Plutarchus, nisi ut intelligeremus animal id peritiam & rationem mutatio-
num, quæ lunari globo accidunt, habere, quando uni homini per rationem intelligere da-
tum est.

DE TRIDENTE. CAP. VIII.

EX sistris figura igitur elementarem omnem plagam intelligimus: ex incude, terram & mare. Si
vero quis mare tantum hieroglyphice signare voluerit, habebit ex numis unde figuram sibi de-
sumat.

MARE. CAP. IX.

*Sed & pro
triplici re-
jusdem po-
testate, aut
triplici a-
quarum gu-
sta. Nat.
Com in
Neptuno.*

IN promptu siquidem est tridens, qui in Neptuni manu positus, symbolum, uti Plutarchus ait
erat tertiæ regionis ab igne: qua de causa ita & Amphitriten & Tritonas appellant. In numis sane
passim pro symbolo Maris ponitur, ut multis est locis cernere.

TROEZENII. CAP. X.

LIQUOT vero numi tridentis nota signati, Troezeniorum indicant rempublicam. Siquidem
cum illi Neptunum religiosissime colerent, hieroglyphicum tridentis in numis cultus sui testi-
monium imprimebant, autor Plutarchus idem. Et προειδαντες aliquando Troezen ipsa dicta, hoc
est, Neptunia, ut apud Stephanum habetur: tamen ea sit olim aliis atque aliis nominibus appel-
lata.